

§ 1. Przepisy niniejszego zarządzenia stosuje się do przypadków, w których z braku służbowych samochodów osobowych w jednostkach organizacyjnych administracji państwowej, gospodarki społecznej i organizacji społecznych, zwanych dalej w skróceniu „jednostkami organizacyjnymi”, używa się w sprawach służbowych samochodów osobowych lub motocykli, stanowiących własność osobistą pracowników tych jednostek, zwanych dalej w skróceniu „pojazdami prywatnymi”.

§ 2. Przy używaniu pojazdów prywatnych w sprawach służbowych mają odpowiednie zastosowanie przepisy §§ 5, 6 i 7 zarządzenia nr 44 Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1955 r. (Monitor Polski Nr 19, poz. 193, Nr 74, poz. 915 i Nr 116, poz. 1522) oraz przepisy okólnika nr 40 Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 lutego 1952 r. w sprawie zasad używania środków lokomocji do przejazdów miejscowych we władzach, urzędach i przedsiębiorstwach państwowych (Monitor Polski Nr A-20, poz. 249), a ponadto przepisy niniejszego zarządzenia.

§ 3. 1. Użycie pojazdu prywatnego w sprawach służbowych może nastąpić na podstawie karty drogowej samochodu osobowego, wydanej używającemu pojazd przez przełożonego jednostki organizacyjnej, a w przypadkach przejazdów na dalekich odcinkach — ponadto na podstawie delegacji służbowej na samochód, wydanej zgodnie z § 7 powołanego w § 2 zarządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1955 r.

2. Przy przejazdach na dalekich odcinkach pojazd powinien być użyty do równoczesnego przewozu kilku pracowników, jeżeli udają się w tym samym kierunku w podróż służbową, chyba że z uzasadnionych powodów przełożony jednostki delegującej wyda inne polecenie.

3. W karcie drogowej (ust. 1) w rubryce przeznaczonej do wpisywania numeru inwentarzowego pojazdu jednostka organizacyjna wpisuje słowo „prywatny”; rubryk dotyczących rozliczenia paliwa nie wypełnia się. W uzasadnionych przypadkach przełożony jednostki organizacyjnej może zaznaczyć na karcie drogowej limit przebiegu pojazdu w kilometrach, niezbędnego do wykonania danego zadania służbowego. Dane dotyczące poszczególnych jazd wpisuje do karty drogowej pracownik używający pojazdu prywatnego w spr-

wach służbowych. Jest on odpowiedzialny za właściwe i zgodne ze stanem faktycznym dokonanie tych wpisów.

§ 4. 1. Dla celów kontroli wyjazdów w sprawach służbowych pojazdami prywatnymi jednostka organizacyjna obowiązana jest założyć i prowadzić osobną książkę „kontroli wydanych kart drogowych samochodu osobowego na pojazdy prywatne”, w której powinny być kolejno wpisywane wydane karty drogowe. Stronice książki powinny być ponumerowane, przesnurowane, a końce sznurów opatrzone odciskiem pieczęci jednostki, pod którym powinien być zamieszczony podpis przełożonego.

2. Książka (ust. 1) powinna zawierać następujące rubryki: liczbę porządkową, nazwisko i imię korzystającego z własnego pojazdu w sprawach służbowych, nr i datę wydanej karty drogowej, cel i miejsce docelowe jazdy oraz uwagi.

§ 5. 1. Za użycie pojazdu prywatnego w sprawach służbowych właścicielowi pojazdu przysługuje od jednostki organizacyjnej zwrot kosztów użycia pojazdu w wysokości ustalonej osobnym zarządzeniem.

2. Zwrot kosztów użycia pojazdu prywatnego przysługuje za przejazd drogą nadającą się do przejazdu samochodem, ustaloną przez przełożonego jednostki organizacyjnej, chyba że ze wskazań licznika kilometrowego wynika, iż faktyczny przejazd został wykonany drogą krótszą.

§ 6. Używanie pojazdów prywatnych w sprawach służbowych może odbywać się tylko w ramach posiadanych przez jednostkę organizacyjną rocznych limitów finansowych na podróże służbowe.

§ 7. Za niecelowe, niezgodne z przepisami i nieekonomiczne używanie pojazdu prywatnego w sprawach służbowych ponosi odpowiedzialność przełożony jednostki organizacyjnej.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Transportu Drogowego i Lotniczego: *J. Rustecki*

724

ZARZĄDZENIE PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU WYDAWNICTW, PRZEMYSŁU GRAFICZNEGO I KSIĘGARSTWA

z dnia 17 kwietnia 1956 r.

w sprawie stawek wynagrodzeń za opracowanie edytorskie słowników technicznych i inne prace pomocnicze przy opracowywaniu tych słowników, wykonane w trybie prac zleconych przez państwowe przedsiębiorstwa wydawnicze.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 2 sierpnia 1951 r. o utworzeniu i zakresie działania Centralnego Urzędu Wydawnictw, Przemysłu Graficznego i Księgarstwa (Dz. U. Nr 41, poz. 309), w porozumieniu z Prezesem Państwowej Komisji Płac zarządza się, co następuje:

§ 1. Państwowe przedsiębiorstwa wydawnicze obowiązane są w umowach zlecenia na opracowanie edytorskie słowników technicznych i inne prace pomocnicze przy opracowywaniu tych słowników ustalać stawki wynagrodzeń według zasad określonych w niniejszym zarządzeniu.

§ 2. 1. Za prace nad programami słowników technicznych

wykonanych na zlecenie ustala się następujące stawki wynagrodzeń w zł za 1 stronicę maszynopisu:

1) za opracowanie programu	50 — 75	— 100
2) za opiniowanie programu	25 — 37,50	— 50

2. Przez pojęcie „strona maszynopisu” użyte w ust. 1 rozumieć należy 1 stronicę arkusza formatu A 4 zawierającą 2 tysiące znaków typograficznych (uderzeń). Wiersz zaczęty liczy się za cały wiersz (przy ciągłości tekstu).

3. Niepełną stronę tekstu należy obliczać następująco:

1) tekst do 7 wierszy za 1/4 strony,
2) „ od 8 do 15 wierszy za 1/2 strony,
3) „ od 16 do 24 wierszy za 3/4 strony.

§ 3. Za prace nad słownikami technicznymi jednojęzycznymi i wielojęzycznymi ustala się następujące stawki wynagrodzeń:

1) opiniowanie:

a) terminu polskiego	0,50 zł,
b) znaczenia terminu polskiego w postaci definicji opatrzonej w razie potrzeby rysunkiem lub w postaci rysunku	1,50 zł,
c) odpowiednika w języku obcym	0,50 zł,

2) opracowanie redakcyjne:

a) terminu polskiego	1,00 zł,
b) znaczenia terminu polskiego w postaci definicji opatrzonej w razie potrzeby rysunkiem lub w postaci rysunku	3,00 zł,
c) odpowiednika w języku obcym	0,80 zł.

§ 4. Za prace nad słownikami technicznymi dwujęzycznymi ustala się następujące stawki wynagrodzeń:

1) za opiniowanie karty terminologicznej 0,50—0,75—1,00 zł,

2) za opracowanie redakcyjne:

a) 1 karty terminologicznej, której autorem jest inna osoba	1,75 zł,
b) 1 karty terminologicznej, której autorem jest redaktor redagujący słownik na zlecenie	0,75 zł.

§ 5. Ustalona w umowie zlecenia stawka przewidziana przepisami § 2 ust. 1 i § 4 pkt 1 może być przez zleceniodawcę podwyższona w granicach stawek określonych tymi przepisami w razie stwierdzenia, że stawka zastosowana w zleceniu nie odpowiada wkładowi pracy i wartości opracowania.

§ 6. 1. Za prace pomocnicze nad słownikami technicznymi ustala się następujące stawki wynagrodzeń:

1) przy przepisywaniu na maszynie karty terminologicznej słownika technicznego jedno lub wielojęzycznego:	
a) za przepisanie terminu alfabetem łacińskim	0,10 zł,
b) za przepisanie terminu grażdanką	0,15 zł.
c) za przepisanie znaczenia terminu polskiego (definicji)	0,50 zł,

2) przy przepisywaniu na maszynie karty terminologicznej słownika technicznego jedno- lub wielojęzycznego na arkuszu formatu A4:

a) za przepisanie terminu alfabetem łacińskim	0,10 zł,
b) za przepisanie terminu grażdanką	0,15 zł,
c) za przepisanie znaczenia terminu polskiego (definicji)	0,40 zł,

3) przy przepisywaniu na maszynie karty terminologicznej słownika technicznego dwujęzycznego:

a) za przepisanie karty terminologicznej alfabetem łacińskim	0,30 zł,
b) za przepisanie karty terminologicznej alfabetem łacińskim i grażdanką	0,40 zł,

4) przy przepisywaniu na maszynie karty terminologicznej słownika technicznego dwujęzycznego na arkuszu formatu A4:

a) za przepisanie karty terminologicznej alfabetem łacińskim	0,20 zł,
b) za przepisanie karty terminologicznej alfabetem łacińskim i grażdanką	0,30 zł,

5) za sporządzenie skorowidza do słownika technicznego jedno- lub wielojęzycznego wraz z przepisywaniem na maszynie:

a) za termin pisany alfabetem łacińskim	0,70 zł,
b) za termin pisany grażdanką	0,80 zł,

2. Stawkami, o których mowa w ust. 1, objęte jest sporządzenie pierwowpisu i 4 kopii.

3. Za przepisywanie z rękopisów trudno czytelnych stawki określone w ust. 1 mogą być podwyższone do 50%.

4. Za ułożenie w porządku alfabetycznym kart terminologicznych do słowników technicznych dwujęzycznych:

za kartę terminologiczną	0,10 zł.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 kwietnia 1956 r.

Prezes Centralnego Urzędu Wydawnictw, Przemysłu Graficznego i Księgarstwa: J. Zaremba

725

LISTA OSÓB WYRÓŻNIONYCH ODZNAKA „PRZODOWNIKA PRACY”

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1949 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Przodownika Pracy” oraz odznaki i dyplomu „Zasłużonego Przodownika Pracy” (Monitor Polski Nr A-46, poz. 626) następujące osoby zostały wyróżnione w 1955 i 1956 r. odznaką

„PRZODOWNIKA PRACY”

przez Centralny Zarząd Przemysłu Dziewiarskiego:

Gibuła Kazimiera;

przez Centralny Zarząd Przemysłu Garbarskiego:

Daniszewska Janina, Dulka Józef, Gajzel Wawrzyniec, Grzybowski Szczepan, Jabłoński Michał, Józwiak Czesław, Juśkiewicz Edward, Kania Helena, Kołodziej Józef, Konopka Kazimierz, Korbiel Kazimierz, Koza Ludwik, Kragiel Henryk, Kubiak Józef, Kurkowiak Zofia, Ławicki Stanisław, Marszałik Antoni, Mentel Jan, Muszyński Jan, Nesterowicz Czesław, Olszewski Józef, Pajka Mieczysław, Płaziński Antoni, Poczawska Helena, Rudik Paweł, Safaryńska Helena, Wiliński Stefan, Woźniak Tomasz, Ziemia Michał, Zuchelkowskiej Andrzej;

przez Centralny Zarząd Przemysłu Obuwniczego:

Bachowski Jan, Banaś Paweł, Baranowski Jan, Bialek Ryszard, Bielak Kazimierz, Bigaj Tadeusz, Bigaj Stanisław, Bożenko Stefania, Bronk Aleksander, Chrzanowski Józef, Ciupa Antoni, Danowski Jan, Datoń Jan, Drolka Jan, Duda Władysław, Fierek Wojciech, Galeska Zofia, Gałka Alfreda, Gonko Cecylia, Jakubowska Dioniza, Jakubowski Henryk, Jelen Leopold, Jędrzejewska Jadwiga, Kajmowicz Julian, Kamiński Stanisław, Karelus Władysław, Kasprzak Rozalia, Kepa Danuta, Klamka Elżbieta, Kolacz Stefan, Kołodziej Józef, Kołodziej Damián, Kras Adolf, Król Genowefa, Kulik Jan, Kusz Paweł, Kwiecień Jan, Łatko Bronisław, Lemańczyk Henryk, Lenarczyk Henryk, Lewa Adam, Linek Roman, Lipiec Józef, Łuka Irena, Matuszkowska Czesława, Matuszewska Bożena, Misztal Marian, Nobis Antoni, Nosowski Roman, Nowocień Tadeusz, Olżyński Gerard, Pałkowski Alfons, Pałowski Władysław, Piotrowski Henryk, Piwowarczyk Jan, Potrzebowski Stanisław, Prygiel Jan, Ptasinek Jan, Rajkiewicz Stanisław, Rakowska Zofia, Raszevska Anna, Remsak Stanisław, Remsak Tadeusz, Reszkowski Czesław, Rymkiewicz Stefan, Sażik Józef, Sermak Walerian, Sikora Stanisława, Siłowska Barbara, Smurowska Cecylia, Spliter Jadwiga, Stankowski Bazyli, Stępielewski Józef, Süsenbach Alfred, Swierczyński Henryk, Szczecińska Janina,